

Ik Heb Geleefd

Ik Heb Geleefd

Jarne Berentsen

Schrijver: Jarne Berentsen

Coverontwerp: Kiki Houwers en Jarne Berentsen

ISBN: 9789402132410

© Jarne Berentsen, 2015

Hoofdstuk 1

Daar zaten we dan, met driehonderd man onze laatste examens te maken. Er was een doodse stilte, elk klein ding dat viel kon gehoord worden, maar de meesten concentreerden zich meer op het examen dan op het gevallen voorwerp.

Toen ik bijna klaar was met mijn allerlaatste examen, keek ik onopvallend de ruimte door. Eén van onze surveillanten, meneer Roodboom, keek even vrolijk als altijd en ik had het gevoel dat hij eigenlijk maar op twee personen lette. Ik probeerde de andere persoon te vinden, ik wilde zien hoe ver hij was, maar ik zag hem niet. Een beetje teleurgesteld in mezelf keek ik op de klok; ik had nog een halfuur om mijn examen te maken en een kwartier daarvan om eerder weg te mogen, wat mijn doel werd.

De laatste vraag was lang niet de moeilijkste voor een normaal persoon, maar voor mij wel. Denkend dat het beter zou zijn, besloot ik eerst de andere vragen na te kijken en dan pas aan de laatste vraag te beginnen. De laatste vraag bleef moeilijk, bij het lezen van de eerste woorden ging het al mis: 'Nathan Fortin is een onderzoeker op het gebied van...'

Alleen al de naam was genoeg om me helemaal af te leiden en ik probeerde te doen wat ik in zulke situaties altijd deed: een anagram maken van de naam. Zijn naam was echter zo leuk, zo prachtig, dat ik het niet over mijn hart kon verkrijgen om hem anders te noemen. Plan B trad in werking: de eerste zin overslaan en dan hopen dat ze alleen de achternaam gebruiken.

Gelukkig hielp dit en met nog negen minuten om vroegtijdig weg te komen, besloot ik al mijn antwoorden nog een laatste keer door te nemen. Een paar stoelen achter me hoorde ik iemand zijn blaadjes pakken en even later liep hij langs me heen naar meneer Roodboom. Ik keek net het antwoord van de laatste vraag door

toen ik drie vingers over mijn rechteronderarm voelde gaan. Ze waren heel zacht, maar ik kon hun eigenaar en meester niet zien. Ik voelde wel dat hij een briefje in mijn broekzak had gestopt. Er was maar een kleine kans dat die van Nathan was en erop stond wat ik hoopte, de kans was veel groter dat iemand me weer probeerde neer te halen door een bedreiging of me probeerde uit te schelden.

Toch was ik zo benieuwd dat ik opstond, als tweede mijn examen inleverde en naar buiten liep. De frisse lucht vulde mijn longen en het voelde fijn dat ik eindelijk klaar was met de examens.

Met enige moeite haalde ik het briefje uit mijn zak en begon het te lezen. Hoe verbaasd ik ook was, ik volgde de aanwijzingen blind en kwam uit bij een bankje waar hij zat. Hij liet zijn linkerhand nog een keer door zijn haar gaan toen hij opstond.

"Hoe ging het?"

"Wel goed."

Hij knikte heel even en gebaarde toen naar de bank. "Kom zitten." Ik volgde zijn instructie op en ging op de oncomfortabele, groene, houten bank zitten.

"Waarom ben ik hier?" vroeg ik.

"Eh, je vader en moeder hielden heel veel van elkaar en, eh..."

Ik lachte en keek hem aan.

"Je weet wel waarom je hier bent", zei hij.

"Ik heb een vermoeden en een persoonlijke favoriete reden, maar dat is niet hetzelfde."

Hij glimlachte en keek nerveus rond. Hij leek zeker te stellen dat er niemand in de buurt was om ons te horen.

"Luister, mijn vader zal me vermoorden als hij erachter komt, maar ik wil met je uit."

Mijn persoonlijke favoriete reden was deels uitgekomen en mijn lichaam vulde zich met geluk, maar ook met spanning.

"Waarom zou je vader je vermoorden?"

"Omdat je een jongen bent."

"Dus?"

"Dus kan ik met jou de bloedlijn van de familie niet doorzetten, maar ben ik de laatste ervan. En hij heeft nogal een haat tegen ons soort mensen."

Ik wist niet wat ik moest zeggen, thuis werd het geheim van mij beter opgevangen dan ik had gedacht.

Er klonk een vreemd geluid achter ons, waarna na een minuut of wat een jongen een meisje probeerde te verbergen.

"Jullie hebben niets gezien of gehoord", zei hij tegen ons en gezien zijn armen, hadden we inderdaad niets gezien of gehoord. Ik kon echter niet geloven dat het meisje zojuist seks had gehad met hem. Tijd om haar teleurgesteld aan te kijken, had ik niet, ze verdwenen snel weer richting school.

"Is er iets?"

Ik probeerde mijn gedachten te ordenen en knikte. "Mijn beste vriendin heeft net seks gehad met de jongen die me dit heeft opgeleverd."

Ik stroopte mijn mouw op en een groot litteken werd zichtbaar.

"Hoe heeft hij..."

"Ik praat er liever niet over, Nathan", viel ik hem in de rede,

"maar dat heeft hij met zijn zakmes gedaan. De zes gebroken ribben en een gebroken been heeft hij handmatig gedaan."

Hij keek me een tijdje ongelovig aan voordat hij me de vraag stelde waarom hij me zo had toegetakeld. Ik bleef echter een tijdje zwijgend kijken hoe de wind met zijn mooie bruine haar speelde voordat ik hem vertelde dat zijn vader dezelfde reden had: haat tegenover homoseksuelen.

"Nathan, ik heb een vraag."

"Namelijk?"

"Val je ook op het vrouwelijke geslacht?"

Hij dacht een tijdje na en gaf een voorzichtige 'ja'.

"Red jezelf", zei ik nadat ik op was gestaan, "leef een leven zoals ze denken dat je moet leven."

"Wat? Nee! Tristan, als ik echt van je houd en jij van mij, ben ik bereid voor je te sterven."

"Dat is zelfmoord!"

Hij stond op en keek me recht in mijn ogen aan.

"Geloof je in echte liefde?"

"Ja, maar..."

"Hush. Uit jouw woorden merk ik dat jij alleen op jongens valt. Dat betekent dat jij altijd problemen zult krijgen. Stel onze liefde is echt, dan zouden we zeker nog niet klaar zijn met de acceptatie van buiten, maar ik zal dan bereid zijn me er met jou doorheen te slaan. Ook al moet dat letterlijk."

De tranen stonden in mijn ogen, dit was het fijnste wat iemand ooit tegen me heeft gezegd op het gebied van liefde.

"En mocht je het willen weten, vanaf hier lijkt je nog meer op Logan Lerman dan van elk ander punt, en ik houd van Logan."

Ik moest glimlachend beknennen dat ik hem nog nooit had gezien.

Hij vertelde me dat hij een geweldige acteur was in films als The Perks of being a Wallflower en The Three Musketeers.

Hij knipste met zijn vingers. "Hoe ben je op school gekomen?"

"Met mijn fiets."

"Heb je een tas mee?"

"Ja, die is bijna leeg."

"Goed, mijn plan is als volgt: we fietsen naar de supermarkt, kopen daar drinken en chips of zo, en dan gaan we naar het meer om daar een film te kijken. En vanavond is er een feestje van een vriend van mij. Ik wil je best meenemen, maar ik hoop dat je begrijpt dat we niet zomaar het homostel uit kunnen hangen."

Ik knikte begrijpend en voelde mijn mobiel trillen, die ik na mijn examen weer aanzet had. Me verontschuldigend nam ik op.

"Hey, pap."

"Tristan? Waar ben je?"

"Bij school met een vriend."

Nathan fluisterde dat ik hem op speaker moest zetten, wat ik deed nadat ik mijn vader had verteld wat ik deed.

"Pap?"

"Ik ben er nog."

"Hallo", zei Nathan, waarna hij zich voorstelde, "vindt u het erg als ik Tristan vandaag mee uit neem?"

"Waarheen?" vroeg mijn vader.

"We gaan een filmpje kijken en vanavond naar een feestje, pap." Aan de andere kant van de lijn klonk bijzonder goedkeurend gelach.

"Nathan", zei hij na tien seconden, "zeg eens eerlijk, wat vind je van Tristan?"

"Eh, voor de paar minuten dat ik hem nu echt ken is hij erg lief, zorgzaam, begrijpend, steunend en sterk in een prachtig omhulsel."

"Dan is het goed. Veel plezier!"

Hij hing op en Nathan vroeg aan mij waar de laatste vraag op sloeg.

"Ik ben nu met dertien jongens uitgeweest en stuk voor stuk liep het op een van de eerste dates vast. 'De vonk is er niet', 'ik zoek iets anders', 'jouw persoonlijkheid staart me niet aan', 'je bent een geweldig persoon, maar ik denk toch dat ik op meiden val', maar de ergste, echt allerergste redenen gebruikten de eerste en de laatste vier. Die acht waren klootzakken van het hoogste niveau, die niet meer met me uitwilden 'omdat je niet kunt zoenen' of 'je bent niet stoer genoeg' en ieders favoriet: 'je bent te lelijk om mee over straat te lopen'."

Ik liet mijn hoofd zakken bij de laatste woorden. Nathan legde zijn arm om me heen en zei dat ik die acht moest aanwijzen als ik ze zag, zodat hij ze in elkaar zou slaan. Ik glimlachte in mezelf, aangezien Nathan er nou niet echt dreigend of gespierd uitzag.

"Kom", zei hij, "we gaan een film kijken."

"Logan in Perks of being a Wallflower?"

"Nee. Mooie film, maar die laat ik je nog even niet zien."

Een normaal mens zou vragen welke film we dan wel zouden kijken, maar daar had ik eigenlijk niet veel interesse voor. Ik moest eigenlijk nog steeds bijkomen van het feit dat de jongen op wie ik al maanden verliefd was, ook verliefd was op mij.

Op een snel looptempo liepen we naar onze fietsen. Jaren geleden schaamde ik me voor mijn fiets, maar na een jaar besloot ik dat gammele ding eens op te knappen met alles wat we in huis hadden. Vanaf dat moment reed ik op een fiets met remmen en lampen die ik van een fietsensloperij had gestolen, een zadel waarbij de improvisatie ervan af spatte, maar toch nog leek op een respectabel zadel, en achterwielspartborden met de CD-covers van mijn favoriete Cd's. Nathan reed zelf op een iets nieuwer model, maar had er niets persoonlijks aan toegebracht. Hij stond al op me te wachten toen ik net begon te fietsen richting de poort. Vanaf de poort fietsten we samen naar de supermarkt, die op een steenworp van de school af lag en een goede omzet had door de vele tussenuren. Eigenlijk was het de moeite niet waard om te fietsen, lopen duurde misschien een minuut langer, maar gezien het plan erna was een fiets wel handig.

"Voelde het trouwens vreemd?" vroeg hij toen we bij de winkel waren aangekomen.

"Ergens voelde het ook wel fijn. Al wist ik niet dat jij het was."

Ik haalde mijn tas onder mijn snelbinders vandaan en deed hem op mijn rug, waarna we de winkel binnenliepen.

"Was je eigenlijk op het gala?"

Ik schudde mijn hoofd.

"Die middag kreeg ik het mes in mijn arm."

Hij keek me zwijgend aan, maar ik wist wat hij dacht: mijn laatste schooldag was verpest doordat ik op jongens viel.

"Wow. Ehm. Okay. Nou, eigenlijk niet okay, maar..."

"Het is gebeurd, Nathan, het kan niet meer teruggedraaid worden."

"Soms wil ik dat dat wel kon."

Ik kon hem goed begrijpen, maar helaas zit de wereld zo niet in elkaar.

"Wie weet het van jou?"

"Een paar vrienden. Niet iedereen op het feestje vanavond."

"Je was trouwens wel snel met die opmerking van dat stel", zei ik.

"Weet ik, maar je snapte me wel."

"Dat wel, maar ik wil niet overhaasten of zo."

Hij knikte en pakte een fles met een groengele vloeistof uit het schap.

"Ooit gehad?"

Ik schudde mijn hoofd. Meestal dronk ik gewoon water, of ijsthee, maar dan zou er iets aan de hand zijn.

"Dan heb je nog niet geleefd."

Ik glimlachte en liep achter hem aan naar de chipsafdeling.

"Wat eet je normaal?"

"Gewoon, paprikachips", zei ik mijn schouders ophalend.

"Dan lust je dit ook wel."

Hij overhandigde mij de fles en pakte twee zakken chips en een potje dipsaus. Daarna vroeg hij of ik nog iets wilde, waarop ik mijn hoofd schudde.

"Kom op, ik betaal."

"Ik hoef niets en ik wil de helft betalen."

We liepen naar de kassa, waar hij de bediende de opdracht gaf het bedrag niet te vertellen of te laten zien. Zelf stak hij zijn pinpas in het daarvoor bestemde apparaat en toetste zijn viercijferige code in.

"Als ik iets betaal, betaal ik het helemaal."

Ergens vond ik het aardig van hem, maar ik het zat me vooral dwars. Vooral het feit dat ik hem niets te bieden had, haalde me neer.

"Kom, ik weet wel een coole plek."

Ik volgde hem weer naar onze fietsen en na een wat langere rit kwamen we aan bij een heuvel.

"Hoe wil je hier een film kijken?" vroeg ik.

Hij klopte op zijn schoudertas. "Laptop met een draagbare oplader."

Hij ging me voor de heuvel op en wees vrolijk naar een kleine overkapping op de heuvel. Vol ongeloof stapte ik er binnen en keek ik over de stad.

"Tristan?"

Ik draaide me om.

"Gaaf het wel goed?"

"Ik voel me... Ik voel me goed."

"Is er iets?"

Ik schudde oprecht mijn hoofd. "Alles gaat geweldig."

Hij glimlachte en startte zijn laptop op. Ik ging naast hem zitten en opende de fles met de vreemd gekleurde vloeistof.

"Eh, we zijn de bekertjes vergeten."

"Oh. Dan drinken we maar uit de fles. Neem maar een slok."

Ik zette de fles aan mijn mond en nam een voorzichtig slokje. Ik had werkelijk niet verwacht dat die middag beter kon worden, maar de vloeistof was echt heerlijk. Het prettige gevoel van het drinken leek door mijn lichaam te stroomde en het gaf me een gevoel van onoverwinnelijkheid en liefde.

"Ik heb geleefd", zei ik met mijn ogen gesloten.

Ik hoorde Nathan lachen en keek hem glimlachend aan.

"Voelt goed, nietwaar?"

"Als ik zou zeggen dat het goed voelt, zou dat nogal een understatement zijn."

Ik nam nog een slokje en gaf hem de fles. Hij bedankte me, nam een slok en zette de fles neer.

"Kijk je veel films?" vroeg hij, waarop ik eigenlijk gedwongen was een negatief antwoord te geven.

"Dan kijken we deze, een geweldige film. Goed?"

Zonder naar titel of wat dan ook te kijken, knikte ik. Hij pakte zijn oortjes uit zijn zak en gaf me er een.

"Het moet maar zo."

Ik gaf hem het oortje terug en pakte mijn tas.

"Tristan? Wat heb ik verkeerd gedaan?"

"Niets, ik heb alleen een goed idee."

"En dat is?"

Zwijgend zocht ik in mijn tas, tot ik mijn eigen oortjes en een splitter vond, die met maar een contact in de computer ervoor kon zorgen dat twee paar oortjes kon werken.

"Jij bent echt slim."

Ik haalde mijn schouders op en keek naar mijn oortjes.

"Heb je heel toevallig een tweede paar oortjes mee?"

Hij was van plan zijn hoofd te schudden, toen hij in zijn broekzak ging graven.

"Lang leve de oortjes die ik bij mijn nieuwe mobiel kreeg."

Hij gaf me de witte oortjes, die er veel beter uitzagen dan mijn oortjes die al van ellende uit elkaar vielen en je oren vernietigden.

"Zo, we kunnen", zei ik nadat ik alle draadjes had vastgemaakt.

Hij klikte twee keer en het scherm van zijn duur-uitziende laptop vulde zich met zwartheid.

"Ik kan best irritant zijn als ik een film kijk", zei hij, "ik ben het soort mens dat zinnen herhaalt en het zegt als er fouten zijn."

"Ik ook, dus ik heb er geen problemen mee. Zolang je de film maar niet stilzet."

"Dat is gewoon irriterend als mensen dat doen."

Ik knikte en keek weer naar het scherm, waar intussen een niet verkeerd uitziende man op was verschenen.

"Wie is dat?"

"Eh, ik ben het even vergeten."

Verder werd er eigenlijk niets gezegd, het tegendeel van wat ik verwachtte. Ik genoot wel van de film, maar toch voelde het anders dan normaal en ik wist niet of dat positief of negatief was. Nathan leek het wel fijn te vinden dat hij een keer iemand om een film mee te kijken had.

"Wil je wat eten?" vroeg hij nadat hij zijn laptop had dichtgeklapt.

"Oh, nee! Ik weet al hoe dat gaat. Jij betaalt zeker weer. Dat dacht ik niet, jij gaat met mij mee naar mijn huis en laat mij voor jou koken."

"Rustig, Tristan."

"Ik meen het. Kom, het is niet heel ver."

Hij haalde zijn schouders op en dronk nog wat, waarna hij de fles aan mij gaf om het op te maken.

Voor de laatste keer die dag genoot ik van dat drinken, voordat ik hem meenam naar mijn eigen huis. Ik vond het bijzonder van mezelf, gezien het feit dat ik liever nooit iemand mee naar mijn huis nam. Toch was er iets met Nathan wat er voor zorgde dat ik geloofde dat hij de waarheid zou kennen.

Hoofdstuk 2

Thuis aangekomen opende ik de deur met mijn eigen sleutel.

"Let alsjeblieft niet op de troep, ik ruim het wel een keer op, of mijn vader."

"Oh, niets aan de hand."

Met toch nog wat angst opende ik de deur. Mijn vader liep net door alle troep naar de kamer. Hij keek niet naar wie er binnenkwam, dus hij had waarschijnlijk geen broek aan.

"Welkom in ons huis."

Nathan glimlachte en volgde mijn stappen door de troep om in de kleine woonkamer te komen, nadat we onze jassen hadden opgehangen. Daar gooide ik mijn tas tegen de muur en keek ik naar Nathan. Hij keek de kamer door en ik kon me voorstellen dat hij zich niet heel erg op zijn gemak voelde, want ondanks onze pogingen alle troep te verbergen, lagen er overal nog blikjes, kledingstukken en pizzadozen. Een TV hadden we niet, maar de radio stond vrijwel constant aan. Een lage tafel was het enige wat niet bezaaid was met troep: op de twee grijze stoelen lagen vooral boeken en op de bank lag een man.

"Hey, pap. Hoe ging het gesprek?"

"Niet goed. Ik had niet de juiste kwaliteiten. Maar jij bent er weer en dat maakt mijn dag goed. En dit is Nathan, neem ik aan?"

Nathan knikte en stak zijn hand uit. Mijn vader stond op en stelde zich voor.

"Ik moet even naar oma, ze heeft problemen met haar computer. Redden jullie je?"

Ik knikte en nadat hij afscheid had genomen van Nathan, verliet hij onze kleine woning. Ik gebaarde Nathan dat hij op de bank kon zitten en ging zelf naast hem zitten.

"Mijn vader is werkloos. We leven nu al twee jaar op een uitkering en het loon die ik krijg voor mijn werk als bediende."

"Hij zag er toch uit als een man die gelukkig in het leven staat."

"Dat staat hij ook. Hij heeft mij en doet dingen die hij leuk vindt, zoals sporten, maar ik wil gewoon dat iemand ziet dat hij zoveel meer waard is dan iedereen denkt."

Hij knikte begrijpend en legde zijn hand op mijn been.

"Hoe oud is hij?"

"38. Hij was bezig met zijn studie toen hij zijn vriendin zwanger maakte en, kijk nu, daar ben ik uit ontstaan."

"Waar is je moeder?"

Wist ik dat maar. Toen ik geboren werd, gaf ze me aan mijn vader en vertrok zelf naar een ver land. Ik wist niets van haar, mijn vader praatte weinig over zijn verleden. Ik had ook nooit de behoefte haar te kennen, maar toch deed het pijn dat ik haar nooit had gezien.

"Heb je een eigen kamer hier?"

Ik knikte en stond op om naar de trap te lopen.

"Het is niet heel groot", zei ik terwijl hij me de trap op volgde,

"maar het is wel van mij."

Ik opende de witte deur en hij zag het enige opgeruimde stuk van het hele huis. Ik liet hem binnen en ik zag dat de kamer hem wel beviel. Ik had er al tijden niets aan veranderd: er hingen nog steeds posters op de muur van bands waar ik ooit fan van was, ook al genoot ik nog steeds van hun muziek. Tegen een muur stond een gigantische boekenkast gevuld met tweedehandsboeken, Cd's en een geluidsinstallatie. Mijn schoolboeken lagen nog op mijn bureau en vanuit mijn simpele houten bed kon ik uit het raam kijken.

"Het is inderdaad klein", begon hij, "maar ik vind deze kamer leuker dan de mijne."

Hij ging zitten op mijn bed en keek rond. Ik ging in kleermakerszit naast hem zitten en probeerde zijn ogen te volgen, wat bijna

onmogelijk was. Hij pakte een boek uit de kast, las de titel ervan en sloeg me ermee.

"Waar was dat voor nodig?"

"Voor het feit dat je het boek wel hebt maar de film nog niet heb gezien!"

Ik pakte het boek af en las de titel.

"The Perks of being a Wallflower..."

"Ja! Echt, ben je niet zo'n persoon die na het lezen van het boek de film kijkt?"

"Nee. Dan heb ik teveel kritiek op de film. Daarbij weet ik niet hoe ik die film zou moeten kijken."

"Heb je geen laptop?"

Ik knikte naar de tas in de hoek, waar mijn laptop in zat. Hij opende de tas en keek me verbaasd aan.

"Tristan, dit ding valt bijna uit elkaar!"

"Weet ik, maar ik kan geen nieuwe betalen."

Hij keek me aan, maar ik probeerde zijn blik te ontwijken. Ik voelde zijn hand op mijn been en ik keek hem vanuit mijn ooghoek aan.

"Je mag de mijne hebben."

"Dat kan ik niet aannemen."

"Hoe wil je dan studeren?"

Ik keek hem recht in zijn ogen aan, met enig verdriet in mijn ogen.

"Ik kan niet eens een laptop betalen, waarvan zou ik mijn studie moeten betalen? Als ik mijn diploma heb, moet ik werk zoeken."

"Maar... Je mist misschien wel de beste tijd van je leven!"

"Dat kan zijn, maar zonder geld kom je niet ver in deze op geld gebaseerde wereld."

Hij leek na te denken en keek me nog een keer aan.

"Luister. Als jij niet kan, dan ga ik ook niet."

Toen was het mijn beurt om hem te slaan met het tweedehandsboek.

"Jij gaat niet de beste tijd van je leven opgeven omdat iemand, met wie je nog steeds op de eerste date bent, het nooit zal kunnen beleven."

Ik strekte mijn benen en ging op mijn rug liggen. Hij bleef me aankijken, maar ik moest even niets.

"Moet ik weg?"

Voordat ik antwoord kon geven, stond hij al op. Nog net op tijd kon ik zijn mouw vastpakken. Toen hij het doorhad, draaide hij zich om en kwam ik overeind.

"Wil je zelf weg?"

"Nee, maar..."

"Dan blijf je. Er is niets aan de hand. Ik bedoel: ik kan het niemand kwalijk nemen, behalve iedereen die de macht heeft studies gratis te maken."

"Dat zijn genoeg mensen."

"Maar jij zit daar niet tussen."

Hij ging weer zitten op mijn zwarte dekbed. Ik keek naar mijn kleding, mijn simpele blauwe spijkerbroek, mijn simpele shirt en mijn simpele hoodie. Nathans kleding was niet simpel: het paste hem goed en het paste bij elkaar.

"Tristan, je weet dat looks er niet toe doen. En als dat wel zo zou zijn: je hebt je gezicht mee."

Ik glimlachte en stond op.

"Wat wil je eten?"

"Wat heb je in huis?"

Ik rende naar beneden en zocht de koelkast af. Veel zat er niet in: een stukje kaas, melk en een HDMI-kabel. Niet wetend wat dat laatste erin deed, pakte ik het en gooide het naar achteren.

"Wow, rustig jongen."

Ik draaide me om en zag mijn vader staan.

"Jij bent snel terug. Wat is er gebeurt?"

Nathan kwam bij ons staan terwijl mijn vaders gezicht vertrok. Ik keek snel naar Nathan en weer terug naar mijn vader, die met de seconde minder vrolijk keek.

"Ik... Heb ervoor gezorgd dat oma is verhuisd."

"Waarheen?"

"De andere kant van het land."

Ik liet mijn schouders zakken en boog mijn hoofd.

"Ik weet dat je een goede band met haar hebt en het spijt me vreselijk, maar het is beter zo."

Ik bleef naar beneden kijken. Mijn ogen vulden zich met tranen, maar ze vielen niet op de witte tegels. Nathan wist niet wat hij moest doen en mijn vader had ook geen ingevingen meer.

"Ik heb bier nodig", zei ik terwijl ik de diepvries opendeed.

"Sorry, Tristan, we hebben geen bier meer."

Ik schold in mezelf. Op dit soort momenten was alcohol mijn oplossing, maar wegens de geldproblemen zat de enige alcohol in goedkoop bier. In mijn hopeloze toestand vroeg ik Nathan of er op dat feestje alcohol geschonken werd. Hij knikte kort en zei dat we ook wel konden gaan.

"Ga maar", zei mijn vader, "je hebt het nodig."

Tuurlijk had ik het nodig, ik was geen persoon die om het minste of geringste naar de fles greep. Als ik zei dat ik alcohol nodig had, dan had ik echt alcohol nodig.

Nathan liep met me mee naar buiten, waar het voor de tijd van het jaar best koud was. Hij legde zijn arm om me heen, maar die haalde ik snel weer van me af. Het placebo-effect van alcohol was de enige oplossing. We fietsten een paar straten door de stad, totdat Nathan zei dat we moesten stoppen. We zetten onze fietsen neer en liepen naar de deur. Een jongen van negentien of twintig jaar deed open en liet ons binnen.

"Wie is de vriend?"

"Dat is Tristan, mijn mogelijke toekomstige vriendje. Tristan, dit is Neil, mijn beste vriend."

Ik schudde Neil de hand. Hij keek me grondig aan en zei iets onverstaanbaars tegen Nathan.

"Tristan, leuk dat je er bent", begon Neil tegen mij, "mijn ouders zijn de hele week niet thuis en mijn vriendje loopt hier rond, maar vanavond kan hij even weg zijn."

Ik knikte begrijpend, waarna hij ons meenam naar boven. Hij opende de deur naar een vrij grote kamer met een grote TV en een geweldige geluidsinstallatie.

"Hier komt onze vriendenclub samen", zei Nathan, "dus als je het niet erg vindt, mag je alleen in deze kamer praten over onze mogelijke relatie. Buiten deze muren mag je er in ieder geval niet over praten."

Ik deed alsof ik het begreep, maar eigenlijk deed ik dat niet.

Uiteindelijk was ik immers de jongen met de vader die van zijn zoon hield zoals hij was en die zich meer bekommerde over het geluk van zijn zoon dan over het voortzetten van de bloedlijn, het waren anderen die mij dwarszaten. Ik voelde me wel veilig daar, zeker toen ik de rest van de vriendenclub ontmoette. Ze waren apart, maar daardoor cool. Ze zorgden ervoor dat ik geen bier nodig had.

"De rest komt zo", zei Neil net voordat de deurbel ging. Hij rende naar de deur en opende hem. In een klap kwamen veertig mensen binnen, onder wie een meisje dat ik te goed kende. Ik liep naar haar toe en tikte op haar rug.

"We moeten praten, Candice."

"Ik heb niets om te zeggen."

"Ik genoeg."

"Luister, ik heb geen zin in dat geneuzel van je. Echt, dag in, dag uit zeur je over je leven en ik kan je zeggen: het is geen slecht leven."

"Makkelijk praten voor jou."

"Hoe bedoel je?"

"Je woont in een gigantisch huis, je hebt drie kamers voor jezelf. Als je iets wil, koopt papa het voor je, mama zorgt dat je de nieuwste trends weet en zorgt voor entertainment en je vriendje slaat iedereen in elkaar die jou niet aanstaat. Oh, nee, echt veel slechter dan dag in, dag uit werken, hopen dat ik die dag nog te

eten krijg, op school komen en gemiddeld zes keer per dag bedreigd worden, zes keer in het ziekenhuis te belanden en de persoon die je het meest vertrouwd verliezen aan de schurk die me talloze operaties heeft opgeleverd."

Ze keek me woedend aan en riep haar vriendje. Ik kreeg geen spijt van wat ik had gezegd, het was de waarheid. Alleen was het de waarheid die me nu waarschijnlijk weer het ziekenhuis in zou jagen, zoals ze al vaker had gedaan. Dit keer liep ik met gebogen hoofd weg, zodat ik minder kans had op verwondingen.

"Flikkers lopen altijd weg."

Ik stopte, keek weer op normale hoogte en berekende mijn kansen. Voor me stond Neil, die een onopvallend knikje gaf. Ik ademde veel lucht, die ernstig rook naar bier, in. Ik zette mijn linkervoet haaks tegen de hak van mijn rechtervoet en keek de spierbundel aan.

"Wat zei je?"

"Flikkers lopen altijd weg. Is dat zo moeilijk te begrijpen, nicht?" vroeg hij neerhalend.

Intussen zei niemand in de kamer meer iets. Ik zette een stap dichterbij en liep voorzichtig door. Elke stap gaf me meer moed, maar vulde mijn hart ook met angst. De spierbundel veranderde noch zijn houding, noch zijn gezichtsuitdrukking. Toen ik echter te dichtbij kwam, pakte hij mijn arm en slingerde hij me op tafel, die mijn 54 kilo niet aan kon en met veel geluid in elkaar stortte.

Nathan, Neil en de rest waren nergens te bekennen, ik stond er alleen voor. Nog voordat ik weer was opgestaan, had hij mijn arm gepakt.

"Wat is het mooi geheeld, zo jammer als het nog eens gebeurde."

Ik hoorde dat hij zijn zakmes uitklapte en probeerde me te verzetten, maar hij hield me te stevig vast. Ik voelde zijn mes weer door mijn huid prikken en deed wat me het beste leek: ervoor zorgen dat hij mogelijk geen kinderen meer zou kunnen krijgen, maar vooral ervoor zorgen dat hij met een hele hoge stem op de grond zou liggen. Ik hief mijn knie zo snel mogelijk op en raakte